

I det konkrete tilfælde, hvor der foreligger et forhold, som kan strafforfølges, kan der foreligge undskyldende omstændigheder eller personlige forhold, der gør det ubetænkeligt, at den militære chef slutter sagen alene med at pålægge et disciplinarmiddel. Det ville i sådanne tilfælde ikke være hensigtsmæssigt, om den militære chef skulle være henvist til at sende sagen til den militære anklagemyndighed – eventuelt med indstilling om, at påtale blev opgivet.

At afslutte sagen med en disciplinær sanktion i stedet for straf kan f.eks. være velbegundet i førstegangstilfælde og i sager, hvor der foreligger formildende omstændigheder. Dette er for så vidt i fuld overensstemmelse med den gældende bestemmelse i militær retsplejelov § 37, stk. 2, hvorefter disciplinarmidler »skal anvendes i stedet for mindre straffe, medmindre omstændighederne taler imod det«.

Som det fremgår af forslaget til § 11, foreslås det, at disciplinarchefen skal sende sagen til auditøren, hvis disciplinarchefen finder det tvivlsomt, om sagen skal behandles som en straffesag. Denne forpligtelse for disciplinarchefen til at sende sagen til den militære anklagemyndighed skal ses på baggrund af de ovenstående bemærkninger. Forslaget til § 11 har til formål at skabe mulighed for, at den konkrete sag i givet fald kan behandles i det rette regi og efter det rette regelsæt.

Der er herved givet militære chefer, der kan pålægge disciplinarmidler, en rimelig margin med hensyn til at vurdere, om en pligtforsømmelse i det konkrete tilfælde kan afgøres med en sådan sanktion, eller om sagen skal forelægges auditøren med henblik på eventuelt at indlede straffesag.

§ 1, stk. 2, indebærer endvidere, at hvis disciplinarchefen finder det tvivlsomt, om forholdet er strafbart, men konkret vurderer, at sagen, selvom forseelsen anses for at være strafbar, kan afgøres med et disciplinarmiddel, vil denne kunne afgøres uden forudgående forelæggelse for auditøren.

Det bør fremhæves, at såfremt disciplinarmyndigheden vælger at behandle en åbenbar straffesag som en disciplinarsag f.eks. med det formål at dække over nogen, vil det i sig selv indebære en pligtforsømmelse, der kan være strafbar.

Endelig er det med formuleringen i § 1, stk. 2, »kan pålægges«, tilkendegivet, at anvendelsen af disciplinarmidler er fakultativ, dvs. at en mindre forseelse – som tilfældet er efter de gældende bestemmelser – ikke nødvendigvis skal mødes med en formaliseret sanktion, men at en påmindelse, misbilligelse etc. i den givne situation kan anvendes i stedet for straf eller et disciplinarmiddel.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger punkt 3.1. og 3.2.

Kapitel 2

Lovens område mv.

Til §§ 2 og 3

Det foreslås, at det militære personel, der kan pålægges disciplinarmidler, er det samme som det, der kan pådrage sig strafansvar for overtrædelse af militær straffelov i fredstid henholdsvis under væbnet konflikt.

Det er fundet mest hensigtsmæssigt, at der i disciplinarloven optages en udtrykkelig beskrivelse af denne personkreds i stedet for blot at henvide til beskrivelsen i forslaget til militær straffelov § 1, henholdsvis § 2.

Udtrykket militært personel omfatter efter lov om forsvarets personel, jf. lovbekendtgørelse nr. 81 af 12. februar 2004, § 2, stk. 1, følgende:

- 1) Befalingsmænd og menige, der indordnes i en rækkefølge af militære grader efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse,
- 2) auditørpersonel, gejstligt personel og musikerpersonel samt andet personel efter forsvarsministerens bestemmelse.

Befalingsmænd omfatter personel af officersgruppen og sergentgruppen. Menige omfatter personel af konstabelgruppen, konstabelelever, værnepligtige menige og kvindelige menige på værnepligtslignende vilkår, jf. samme lovs § 2, stk. 2. Det i § 2, stk. 1, nr. 2, nævnte personel betegnes som militært personel uden for den militære rækkefølge.

Forsvarsministeren har endvidere fastsat nærmere bestemmelser om militære grader mv. for personel i det militære forsvar, for tiden i bekendtgørelse nr. 325 af 28. april 1994.

Udtrykket »tjenstgørende« indebærer, at personel skal være ansat eller indkaldt til tjeneste i forsvaret. Det er uden betydning om det militære personel er fastansat eller midlertidigt tjenstgørende. Personel af reserven vil eksempelvis kun være omfattet i det omfang, de er indkaldt til tjeneste. Ansættelsesforholdets begyndelsestidspunkt og ophørstidspunkt vil være afgørende. For så vidt angår værnepligtige er begyndelsestidspunktet det tidspunkt, på hvilket de efter indkaldelse møder eller skulle møde for at indtræde eller genindtræde i forsvaret. Hjemsendelsestidspunktet er afgørende for ophørstidspunktet.

Militært personel, såvel ansatte som indkaldte, har dog fortsat visse pligter, som påhviler dem også efter hjemsendelsen.